

Settling the Land of Israel and National Sovereignty

1. Bamidbar 33:50-56 (JPS Tanakh 1985)

(ב) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בְּעַרְבַת מוֹאָב עַל־יַרְדֵּן יְרִיחוֹ לֵאמֹר: (גא) דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי אַתֶּם עֹבְרִים אֶת־יַרְדֵּן אֶל־אֶרֶץ כְּנָעַן: (גב) וְהוֹרַשְׁתֶּם אֶת־כָּל־יְשִׁבֵי הָאֶרֶץ מִפְּנֵיכֶם וְאֲבֹדְתֶם אֶת כָּל־מִשְׁכֵּיכֶם וְאֶת כָּל־צִלְמֵי מַסְכֹּתֶם תִּשְׁמָדוּ וְאֶת כָּל־בְּמוֹתֵיכֶם תִּשְׁמָדוּ: (גג) וְהוֹרַשְׁתֶּם אֶת־אֶרֶץ יִשְׂבָּתִים כִּי לָכֵן נָתַתִּי אֶת־הָאֶרֶץ לְרַשָּׁת אֲמָה: (גד) וְהִתְנַסַּלְתֶּם אֶת־הָאֶרֶץ בְּגוֹרָל לְמִשְׁפְּחֹתֵיכֶם לְרֵב תִּרְבּוּ אֶת־נַחְלָתוֹ וְלִמְעַט תִּמְעָיֵט אֶת־נַחְלָתוֹ אֶל אֲשֶׁר־יֵצֵא לוֹ שְׁמָה הַגּוֹרָל לוֹ יִהְיֶה לְמִטּוֹת אֲבֹתֵיכֶם תִּתְנַחֲלוּ: (גה) וְאִם־לֹא תוֹרִישׁוּ אֶת־יְשִׁבֵי הָאֶרֶץ מִפְּנֵיכֶם וְהָיָה אֲשֶׁר תוֹתִירוּ מֵהֶם לְשָׂכִים בְּעֵינֵיכֶם וְלִצְנִינִים בְּצַדֵּיכֶם וְצָבְרוּ אֶתְכֶם עַל־הָאֶרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם יֹשְׁבִים בָּהּ: (גו) וְהָיָה כִּאֲשֶׁר דִּמְיַתִּי לַעֲשׂוֹת לָהֶם אֲעֲשֶׂה לָכֶם:

In the steppes of Moab, at the Jordan near Jericho, the LORD spoke to Moses, saying: Speak to the Israelite people and say to them: When you cross the Jordan into the land of Canaan, you shall dispossess all the inhabitants of the land; you shall destroy all their figured objects; you shall destroy all their molten images, and you shall demolish all their cult places. And you shall take possession of the land and settle in it, for I have assigned the land to you to possess. You shall apportion the land among yourselves by lot, clan by clan: with larger groups increase the share, with smaller groups reduce the share. Wherever the lot falls for anyone, that shall be his. You shall have your portions according to your ancestral tribes. But if you do not dispossess the inhabitants of the land, those whom you allow to remain shall be stings in your eyes and thorns in your sides, and they shall harass you in the land in which you live; so that I will do to you what I planned to do to them.

2. Ramban, Objections to Sefer HaMitzvot, Positive Commandments Omitted by Ramban, Mitzvah 5

שנצטוינו לרשת הארץ אשר נתן הקל יתעלה לאבותינו לאברהם ליצחק וליעקב ולא נעזבה ביד זולתנו מן האומות או לשממה והוא אמרו להם והורשתם את הארץ וישבתם בה כי לכם נתתי את הארץ לרשת אותה והתנחלתם את הארץ אשר נשבעתי לאבותיכם...

We have been commanded to conquer the land, Hashem has given to our forefathers Abraham, Isaac and Jacob, **and not leave it in the hands of another nation, or leave it desolate**, as He says (Bamidbar 33) “You shall conquer the land and settle it for I have assigned the land to you to possess it. And You shall inherit the land I have sworn to your forefathers

ואל תשתבש ותאמר כי המצוה הזאת היא המצוה במלחמת ז' עממין שנצטוו לאבדם שנאמר החרם תחרימם, אין הדבר כן שאנו נצטוינו להרוג האומות ההם בהלחמם עמנו ואם רצו להשלים נשלים ונעזבם בתנאים ידועים אבל הארץ לא נניח אותה בידם ולא ביד זולתם מן האומות בדור מן הדורות, וכן אם ברחו האומות ההם מפנינו והלכו...נצטוינו לנו לבוא בארץ ולכבוש (מדינות) הערים ולהושיב בה שבטנו, וכן אחרי הכריתנו העמים אם רצו שבטינו לעזבה ולכבוש להם ארץ שנער או ארץ אשור וזולתם מן המקומות אינם רשאים שנצטוינו בכבושה ובישיבתה...

Don't be mistaken and say that this commandment is the same as fighting the seven nations whom we need to eradicate... This is not so, for we have been commanded to kill these nations when they fight us, or if they want to make peace, we will make peace and leave them with certain known conditions. But we can never leave the land in their hands, or in any other nations hand in any generations. Similarly, if the nations run away from us and leave... we are commanded to go to the land and conquer the cities and settle our people there. Similarly after we cut off the nations, if our people want to leave and conquer another Shinar, or Assyria or another place, they are not allowed to do so for we have been commanded in its conquest and settlement.

3. Rabbi Eliezer Waldenberg (20th Century Israel), Tzitz Eliezer 7:48:12

אנו מגיעים למגמתנו העיקרית של מאמרנו זה: לברר ולהוכיח על פי ההלכה, שחובת העלייה לארץ - ישראל ומצוותה וההתיישבות בה לא נפגמה כלל עם קום המדינה והשגת הרבונות בחלק מסויים וניכר משטחה. להיפך: היא גדלה עוד בערכה ועל כל אחד ואחד מישראל היושב בגולה נתוסף חיוב יתר בחובת קיומה, ולהוציא מדעת הטועים המקשרים דבר מצוות העלייה עם השגת הרבונות על הארץ וחושבים מתוך כך דעה - מוטעית, שהיה זה בעיקר קודם קום המדינה כדי להרבות האוכלוסייה היהודית ולהגיע לידי רוב תושבים ולזכות על ידי כך בבעלות

ומכיון שכבר הגענו למטרה המבוקשת לחיות כעם עצמאי בארץ קדשנו עם ממשל עצמי, אפילו בחלק ממנה, הוקלה בהרבה חובת העלייה ומצוותה. כי כמו שנוכיה מצוות העלייה אינה קשורה כלל ועיקר בהשגת מטרות אחרות, אלא היא עצמאית בהחלט והיא מטרה כשלעצמה. Now we come to the main goal of this article: to clarify and prove according to Halacha, that the obligation to immigrate to Eretz Yisrael and its mitzvah and settlement was not damaged at all with the establishment of the state and the attainment of sovereignty in a certain part and area. On the contrary: it has grown even more in value, and every one of the Israelis living in the Diaspora is charged more with fulfilling its obligation. And to disprove the mistake who associate the commandment of aliyah with the attainment of sovereignty over the land and think from it an opinion - erroneous, that it was mainly operative before the establishment of the state to increase the Jewish population and reach most residents and thereby gain ownership and because we have already reached the desired goal to live as an independent people, even in part of it, we were much relieved of the duty of aliyah and its commandment. For as we will show the commandment of aliyah is not at all connected with the attainment of other goals, but is quite independent and is a goal in itself...

מצוות העלייה וההתאחדות בארץ מתחלקת לשתיים: (א) מצווה כללית, חובה כללית על עם ישראל במרוכז לבוא ולהתנחל בארץ, להוות בה עם קדוש, שקהל הנמצא בארץ הוא הנקרא קהל הראוי לשמו. (ב) מצווה פרטית, חובה פרטית על כל אדם מישראל באשר הוא שם לקום לעלות ציונה ולהיאחז בה. ...

The mitzvah of aliyah and settlement in Israel is divided into two: (a) A general mitzvah, a general obligation on the people of Israel to come and settle in the land, to constitute a holy people, in which congregation in the country is called a true congregation (B) A private mitzvah, a private duty on every person from Israel wherever he is to rise to ascend to Zion and settle in it. ...

חובת העלייה וההתיישבות אינה מותנית בהשגת רבונות בארץ. ישנם החושבים שמכיון שהחלק שבידינו כבר נכבש, הוצא מיד העכו"ם והוא ברשותנו הבלעדית, אין יותר חיוב לעלות ולהתיישב בו, כיון שבין כך הוא כבר תחת רגלינו. אבל טעות גדולה בידם, כי מצות העלייה כדי להיאחז בארץ אין לה מגע כלל למצות הכיבוש והן שתי מצוות נפרדות, וכשם שנצטוונו בתורה על הכיבוש, כך נצטוונו במיוחד גם על ההתיישבות, ככתוב בפ' מסעי והורשתם את הארץ וישבתם בה וגו', כלומר: בתחילה באה מצוות והורשתם לגרש את הגוי אשר לפנינו ולא לעזוב הארץ בידו ואחר כך באה מצוות וישבתם, לא להשאירה שוממה, אלא לבוא ולהתיישב בה בכל פנה וזווית, שלא תשאר שום חלקה אבלה ושוממה מאין יושב, וכפירוש הרמב"ן על התורה שם...

The obligation to immigrate and settle is not conditional on obtaining sovereignty in the country. There are those who think that since the part we have already conquered, was immediately taken out gentile control and is in our sole possession, there is no longer an obligation to immigrate and settle in it, since in between it is already under our feet. But they are greatly mistaken, because the commandment of aliyah to hold on to the land has no contact at all with the commandments of conquering and are two separate commandments, and just as we were commanded in the Torah about conquering, so we were especially commanded to settle the land. As it writes in Parsha Maasei, you shall conquer the land and settle it, meaning first you shall conquer the land, forcing it from the gentiles in front of us, and leaving the land in their hand, and then there is a commandment of settling the land, to no leave it desolate, but to settle every corner and edge, such that not part of it is desolate without inhabitants as the Ramban explains there...

4. Rabbi Eliezer Melamed (Modern Day Israel), Peninei Halakhah, The Nation and the Land Chapter 3:5

ביום ה' באייר, חמשת אלפים תש"ח למניין שאנו מונים לבריאת העולם, בעת הכרזת המדינה, זכה עם ישראל לאחר אלפיים שנות גלות לחזור ולקיים את מצוות ישוב הארץ. שכן בעת הכרזת המדינה הוחלה הריבונות הישראלית על חלקים מארץ ישראל, ובכך התחלנו לקיים את המצווה שהארץ תהיה בידינו ולא ביד אומה אחרת. ואף שגם לפני הקמת המדינה, כל יהודי שגר בארץ, קיים בעצמו מצווה אישית של ישיבה בארץ. אולם את עיקר המצווה, שהיא המצווה הכללית, שהארץ תהיה בידינו ולא ביד אומה אחרת, עדיין לא קיימנו. גם בזמנים שגרו בארץ יהודים רבים, כל זמן שהארץ היתה תחת שלטון זר, את המצווה הכללית – לא זכינו לקיים.

On the fifth day of Iyar, 5708, in the quorum we count from the creation of the world, at the time of the declaration of the state, the people of Israel merited after two thousand years of exile to keep the commandment to settle the land. **For at the time of the declaration of the state, Israeli sovereignty was applied to parts of the Land of Israel, and thus we began to observe the mitzvah that the land would be in our hands and not in the hands**

of another nation. Even though even before the establishment of the state, every Jew living in the land, there is a personal mitzvah of yeshiva in the land. However, we had not yet fulfilled the essence of the mitzvah, which is the general mitzvah, that the land will be in our hands and not in the hands of another nation. Even in the times when many Jews lived in the land, as long as the land was under foreign rule, the general mitzvah - we were not allowed to observe.

וכן מצינו שתקנו חכמים, שכל הרואה ערי יהודה בחורבנו, יאמר: "ערי קדשך היו מדבר" ויקרע את בגדו. הכלל הוא, שאפילו אם רוב תושבי אותן הערים הם יהודים, כל זמן שהשלטון ביד גויים, הרי הן נחשבות חריבות, וקורעים על ראייתן. ואם היו תחת ריבונות ישראל, אפילו אם רוב תושביהן גויים, אין הן נחשבות חריבות, ואין קורעים על ראייתן (כך לימד הרב צבי יהודה הכהן קוק זצ"ל, שביום העצמאות זכינו לקיים את מצוות ישוב הארץ. ופעם במסיבת יום העצמאות בישיבת 'מרכז-הרב', דרש אחד הרבנים הגאונים, שיש ערך גדול להקמת המדינה, שמאז הקמתה התרבו הישיבות, ויותר קל לשומרי תורה לקיים מצוות, לפיכך יש לשמוח ולהודות לה' על הקמת המדינה. ומורינו ורבינו הרב צבי יהודה קוק טרח להוסיף ולהדגיש כי עצם הקמת המדינה הוא הדבר הגדול, שהוא עצמו קיום אחת המצוות הגדולות שבתורה. ומתוך כך בוודאי יתקיימו עוד מצוות, שמצווה גוררת מצווה. לא זו בלבד, אלא שהקמת המדינה והפרחת השממות היא שלב משמעותי בגאולתם של ישראל...)

And we also find that the sages instituted, that anyone who sees the cities of Judah in their destruction, will say: "The cities of your sanctuary were desolate" and tear his garment. The rule is that even if most of the inhabitants of those cities are Jews, as long as the government is in the hands of Gentiles, they are considered desolate, and one tear at their vision. And if they were under the sovereignty of Israel, even if most of their inhabitants are Gentiles, they are not considered desolate, and one does not tear at their sight. This is what the late Rabbi Zvi Yehuda HaCohen Kook taught, that on Independence Day we were privileged to observe the commandment to return to the land. And once at the Independence Day party at the Merkaz Harav yeshiva, one of the great rabbis demanded that the establishment of the state be of great value, that since its establishment the yeshivot multiplied, and that it is easier for Torah observant to observe mitzvot. And our teacher and rabbi, Rabbi Zvi Yehuda Kook, took the trouble to further **emphasize that the very establishment of the state is the great thing, which is itself the observance of one of the great commandments in the Torah.** And from this there will surely be more mitzvot... Not only that, but the establishment of the state and the flowering of the wilderness is a significant stage in the redemption of Israel ...)

במשך דורות רבים מחמת האונס לא יכולנו לקיים את המצווה, מפני שלא היה לנו צבא וכלי נשק שיאפשרו לנו לכבוש את ארצנו ולקיים בה שלטון. נמצא שהקמת הכוח הצבאי של ישראל לפני הקמת המדינה, וביצורו וביסוסו בהקמת צה"ל, מאפשרים לנו לקיים את המצווה. אם כן עצם קיומו של הצבא הוא אמצעי הכרחי לקיום מצוות ישוב הארץ, בנוסף למצווה של הצלת ישראל מיד שונאיהם. וכך יהיה עד שיגיעו ימים מתוקנים, ותתקיים נבואת ישעיהו (ב, ב-ד): "וְהָיָה בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים נִכּוֹן יְהוָה הַר בֵּית ה' בְּרֹאשׁ הַהָרִים וְנִשְׂא מִגְבְּעוֹת וַנִּהְיֶה אֲלֵיו כָּל הַגּוֹיִם. וְהָלְכוּ עַמִּים רַבִּים וְאָמְרוּ לָכוּ וְנַעֲלֶה אֶל הַר ה' אֶל בֵּית אֱלֹהֵי יַעֲקֹב וְיִרְנֹנוּ מִדְּרָכָיו וְנִלְכְּהָ בְּאֲחֻזָּתָיו, כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תוֹרָה וְדָבַר ה' מִירוּשָׁלַיִם. וְשָׁפַט בֵּין הַגּוֹיִם וְהוֹכִיחַ לְעַמִּים רַבִּים, וְנִקְמְתוּ חַרְבוֹתֵם לְאֵתִים וְחַגְוִיתוּ מִיָּהָם לְמִזְמֵרוֹת, לֹא יִשָּׂא גּוֹי אֶל גּוֹי חֶרֶב וְלֹא יִלְמְדוּ עוֹד מִלְחָמָה."

For many generations because of the compulsion, we could not keep the mitzvah, because we did not have an army and weapons that would allow us to conquer our country and maintain rule in it. It follows that the establishment of Israel's military force before the establishment of the state, and its fortification and establishment in the founding of the IDF, allow us to observe the mitzvah. Therefore, the very existence of the army is a necessary means of fulfilling the commandment to return to the land, in addition to the commandment to save Israel from their immediate enemies. And so it will be until corrected days come and Isaiah's prophecy will be fulfilled: "In the days to come, The Mount of the LORD's House Shall stand firm above the mountains And tower above the hills; And all the nations Shall gaze on it with joy. And the many peoples shall go and say: "Come, Let us go up to the Mount of the LORD, To the House of the God of Jacob; That He may instruct us in His ways, And that we may walk in His paths." For instruction shall come forth from Zion, The word of the LORD from Jerusalem. Thus He will judge among the nations And arbitrate for the many peoples, And they shall beat their swords into plowshares And their spears into pruning hooks: Nation shall not take up Sword against nation; They shall never again know war (Isaiah 2:2-4).

5. Rabbi Avraham Isaac Kook (20th century Israel), Mishpat Kohen 63

תכלית הישוב הוא ענין של דורות, ועל ידי חזוק הישוב והתרבות אחינו בית ישראל בארץ הקודש תהיה הגאולה בקרוב יותר, כי זהו פשוט שהגאולה תלויה ברבוי אחינו עם קדוש בארץ הקודש, וממילא נזכה לקיים הכל, והוי 'כסלל שבת אחת כדי שישמור שבתות הרבה'

The settlement is a matter of generations, and by strengthening the Yishuv and the culture of our brothers the House of Israel in the Holy Land there will be redemption soon, because it is obvious that redemption depends on an abundance of our brethren the Holy Nation in the Holy Land, and ultimately we will merit to fulfill everything. This is akin to: "Desecrate on Shabbat so he will keep many Shabbatot" (Yoma 85b).

Land For Peace: Rabbi Ovadiah Yosef vs. Rabbi Shaul Yisraeli-

International Opposition and the 3 Oaths

6. Talmud, Ketubot 111a (William Davidson Edition Translation)

הוא מיבעי ליה לכדרבי יוסי ברבי חנינא, דאמר: ג' שבועות הללו למה? אחת, שלא יעלו ישראל בחומה; ואחת, שהשביע הקדוש ברוך הוא את ישראל שלא ימרדו באומות העולם; ואחת, שהשביע הקדוש ברוך הוא את העובדי כוכבים שלא ישתעבדו בהן בישראל יותר מדאי.

And how does Rabbi Zeira- That verse is necessary for that which was taught by Rabbi Yosei, son of Rabbi Hanina, who said: Why are these three oaths (Song of Songs 2:7, 3:5, 8:4) needed? One, so that the Jews should not ascend to Eretz Yisrael as a wall, but little by little. And another one, that the Holy One, Blessed be He, adjured the Jews that they should not rebel against the rule of the nations of the world. And the last one is that the Holy One, Blessed be He, adjured the nations of the world that they should not subjugate the Jews excessively...

7. Rabbi Ovadiah Yosef (20th Century Israel), Techumin Volume 10, 5749- Return Territories of Israel to Save Lives

ולפי זה נמצינו למדים, שגם להרמב"ן אין שום מצוה בזמננו לצאת למלחמה ולהיכנס בסכנת נפשות כדי להגן על החזקת השטחים הכבושים על ידינו בניגוד לדעת אומות העולם

We see based on this, that even according to the Ramban, there is no mitzvah in our day to go out to war and risk lives to retain the territories which we conquered against the authority of the nations of the World.

8. Rabbi Shaul Yisraeli (20th Century Israel), Techumin Volume 10, 5749- Return Territories of Israel to Save Lives

במתן הרשות ע"י האו"ם להקמת מדינה עצמאית לישראל, ובעקבותיה ההכרזה על הקמת מדינת ישראל ביום ה' באייר תש"ח, שיחד עם זה הוכרז על פתיחת שערי העליה של יהודים לארץ ישראל ללא שום הגבלה, פקע תוקפה של השבועה שלא לעלות בחומה

With the authorization of the United Nations of the establishment of an independent state of Israel, and the declaration of independence on the 5th of Iyyar in 5708, that with this and the opening of the gates of Aliyah of Jews to the land of Israel without limitation, the strength of the oaths to not ascend by force has ceased...

Lack of A King

9. Rabbi Ovadiah Yosef ibid.

מה גם שאין לנו מלך וסנהדרין ואורים ותומים הנדרשים לכך, כמו שכתב הרמב"ן עצמו בספר המצוות (בהשגות במל"ת יז), שמצוה מוטלת על המלך והסנהדרין, כשמוציאים למלחמת הרשות או למלחמת מצוה, לשאול באורים ותומים, ועל פיהם יתנהגו.

We lack a King and High Priest which are required in order to set out on a "divinely mandated war".

10. Rabbi Avraham Yitzchak HaKohen Kook (20th Century Israel), Mishpat Kohen 144

נראים הדברים, שבזמן שאין מלך ... מה שנוגע למצב הכללי של האומה, חוזרים אלה הזכויות של המשפטים לידי האומה בכללה.

It appears that when there is no king, the right to make decisions which affect the welfare of the nation is returned to the nation as a whole.

Limited Control of the Land of Israel

11. Rabbi Ovadiah Yosef ibid.

והרי בכיבוש שלנו היום אין בידינו לגרש את הערבים תושבי השטחים ביהודה שומרון ועזה, והם יושבים ישיבת קבע בחצריהם ובטירותם. ואפילו את האומות העובדות עבודה זרה אין בידינו להזיזם זיז כל שהוא ממקומם, בניגוד למה שציוותה התורה "לא ישבו בארצך פן יחטיאו אותך לי". ואפילו הכנסיות של עבודה זרה שלהם על עמדם יעמודו, ומוגנות על ידי השלטונות, ואין פוצה פה. וכל זה מיראת אומות העולם. וברור שאין זה בכלל מצות כיבוש, שעליו ציוותה התורה לפי דברי הרמב"ן. ולכן אין עלינו להסתכן על החזקת שטחים אלה.

Since we lack full authority over the land, and we can't expel the Arabs who live in Judea, Samaria, and Gaza...due to the fear of other nations, we can't fulfill the mitzvah of "conquering the land" referred to by the Ramban, and we have no obligation to risk our lives to maintain these territories.

12. Rabbi Shaul Yisraeli ibid.

אך הן הרמב"ן דיבר על מצוה הכיבוש שקיימת בכל הדורות, וחייב בה גם כל יחיד מישראל. האם אין זה אומר, שאין פגם בכל אלה שלא ייחשב כאדם העושה בתוך שלו? ומהו זה הפגם שאין אנו מגרשים הערבים, והם יושבים לבטח "בחצריהם וטירותיהם", וכי ברצוננו להתנכל להם? הרי אין אנו מעונינים אלא שישבו בשקט, ויקבלו עליהם החובות שישנם על כל אזרח במדינה!

And what is the flaw that we do not evict the Arabs, and they sit safely "in their courts and castles? Do we want to harass them? After all, we are only interested in their sitting quietly, and accept the duties that exist on every citizen in the country!

והרי כבר פסק הרמב"ם (פ"ו מע"ז) שאין האיסור של ישיבת עכו"ם במדינה אלא כשיד ישראל תקיפה. ופירוש הדברים "שאינן היד תקיפה" הוא, על כרחך לא משום סכנת נפשות, כי זהו דבר שאצ"ל הוא, והוא פטור בכל המצוות. אלא הכוונה, שהתנהגות זו נחוצה למען אפשרות קיום יחסים נורמליים עם עמי הסביבה, וכן שלא לתת פתחון פה לגויים במדינותיהם, נגד היהודים היושבים בארצותיהם. א"כ אין כיום חיוב זה, של גרוש נכרים מתוכינו.

Israel's need to maintain diplomatic relationships with foreign governments doesn't take away from its autonomy over its land.

The Loss of Life in War

13. Rabbi Shaul Yisraeli ibid.

מכל מקום להלחם למטרה זו, היא המלחמה של עזרת ישראל מיד צר, שהיא מצוה. וכבר מבואר בדברי הרמב"ם (פ"ו מה' מלכים) שמלך המשיח ילחם מלחמות ה'...א"כ גם מלחמותיו יתכן שיהיו כרוכים באובדן נפשות. מ"מ לא ימנע מלערוך אותם. וזהו, כאמור, כשיהיו לשם הצלת אנשים מבני ישראל.

To fight for this goal, meaning the war for the aid of Israel against all its enemies is a mitzvah. The Rambam has clarified that the Messiah will fight the Wars of G-d ...if so even in his wars their may be losses of life. Nevertheless, he will not refrain from fighting them because they will be waged in our to save many Jewish lives.

The Value of Peace and Halacha

14. Rabbi Shlomo Riskin (20th Century Israel), Techumin 16, 5756, "Land for Peace"

השאלה היא מורכבת והיכוח הוא מר, וחי האומה כולה מונחים על כפות המאזניים - האם ויתור יביא ליתר בטחון, או שמא להחלשתו? האם זוהי הדרך לשלום או למלחמה? עצם האפשרות שצעד כזה יביא לידי מלחמה, ולו רק מצד המדינות והתנועות הערביות הקיצוניות, הרי ממילא גם לדעת הרמב"ם מלחמת הגנה של ישראל כנגד אויב המאיים עלינו, הרי היא מלחמת מצוה

The question is complex and the debate is bitter, and the life of the entire nation is at stake - will a concession lead to more security, or will it weaken it? Is this the way to peace or to war? The very possibility that such a move will lead to war, if only on the part of the extremist Arab states and movements, is in any case Maimonides' opinion that Israel's defense war against an enemy that threatens us is a war of mitzvah..

15. Professor Eliav Shochetman, Techumin 16, 5756, "Land for Peace"

בדונו בשאלה של מצות כיבוש הארץ לשיטת הרמב"ם, כותב הרב ריסקין, בין היתר: "אין צורך לעמוד על חשיבותו של השלום, והיותו עומד מעל לערכים אחרים וחשובים." מכאן, לכאורה, פתח להיתר מסירת שטחי ארץ ישראל לידי זרים, בניגוד לאיסורי תורה.

Discussing the question of the commandment to conquer the land according to Maimonides, Rabbi Riskin writes, among other things: "There is no need to emphasize the importance of peace, and that it stands above other important values." Hence, ostensibly, an opening for a permit to hand over the territories of the Land of Israel to foreigners, in violation of Torah prohibitions.

המונח "ערך" אינו מונח הלכתי. ההלכה היא מערכת של נורמות, אשר במינוח ההלכתי קרויות "מצוות", ואלו נדחות לפעמים בשל שיקולים כאלה ואחרים. רק הדין קובע אלו הם המקרים שבהם עשויה מצוה להידחות, כשם שבכל מערכת חוקים - רק החוק קובע דבר זה לא יתכן לפטור מחיוב, או להתיר מעשה אסור, לבד אם הדין עצמו מורה כך. לא יעלה על הדעת להתיר "לא תרצה" מפני ערך כלשהו, אלא אם כן יש לו יסוד בדין עצמו.

The term "value" is not a halakhic term. Halacha is a system of norms, which in halakhic terminology are called "mitzvos", and these are sometimes rejected due to such and other considerations. Only the law states that these are the cases in which a mitzvah may be rejected, just as in any system of laws - only the law states that it is not possible to exempt from a charge, or to allow a prohibited act, unless the law itself so directs. It is not conceivable to allow "thou shalt not kill" for any value, unless it has a basis in the law itself.

השאלה, אם מותר למסור שטחים מא"י לשלטון זר תוך עבירה על איסורי עשה ולא-תעשה מן התורה, אינה שונה מכל שאלה הלכתית אחרת, ואף כאן יש לבחון את השאלה לפי המבחן האמור לעיל, שהוא המבחן היחידי: האם הדין עצמו מתיר זאת, אם לאו?

The question, whether it is permissible to hand over territories from Israel to foreign rule in violation of the prohibitions of positive and negative commandments of the Torah, is no different from any other halakhic question, and even here the question must be examined according to the above test, which is the only test: Does the law itself allow it? If not?

16. Rabbi Dr. Shalom Carmy, First Things May 2018, "Soloveitchik the Zionist"

In 1968, at the height of the euphoria that followed Israel's victory in the Six-Day War, he ruled that decisions about concessions of land for peace should be left to military experts, not to rabbis. He said this in spite of his conviction that most of the land taken by the Israeli army is part of the biblical land of Israel and that occupying it fulfills a divine commandment. His point: The safety of the current residents of Israel should be paramount, and Israel's military leaders are the most well-informed about the pros and cons of which positions to hold and which to abandon. Although he was skeptical about the prospects for peace, he went on the record to affirm that compromising Israeli rights was advisable for the sake of a genuine peace.

In 1982, Lebanese Christian militia allied to Israel perpetrated massacres at the Sabra and Shatila refugee camps. This time the Rav demanded that Prime Minister Menachem Begin appoint a commission of inquiry to investigate Israel's failure to prevent the massacres. Carnage and suffering make a claim upon a Torah-informed conscience. Do such interventions make him a liberal, as some would say? This distorts more than it clarifies. It would be more accurate to think of R. Soloveitchik's political declarations as profoundly conservative. In the course of his life he moved from the anti-Zionist to the Zionist camp. But then, from within religious Zionism, so to speak, he criticized the transformation of politics into the anticipation of a messianic future.